

"RIKOSKIRJALLISUUDEN
UUSI VOIMATEKIJÄ."

DAILY MAIL

JO CALLAGHAN

BAZAR

EI JÄLKEÄKÄÄN

JO CALLAGHAN

EI JÄLKEÄKÄÄN

SUOMENTANUT RIINA VUOKKO

BAZAR

Ensimmäinen painos
Sivun 184 sitaatin laulusta ”Keskitalvi synkkä”
on suomentanut Martti Haapakoski
Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Riina Vuokko
Suomenkielinen laitos © Riina Vuokko ja Bazar Kustannus, 2026
Englanninkielinen alkuteos *Leave No Trace*
Copyright © 2024 by Jo Lenaghan

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-403-773-0
Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Conorille ja Auralle

Yksikään ihmisen teko, varsinkaan yksikään väkivaltainen, rikollinen teko, ei voi tapahtua jälkeä jättämättä.

Dr. Edmond Locard,
La police et les méthodes scientifiques

Atherstone, Warwickshire, 7.12. klo 17.55

Hän ei vilkuile olkansa yli, ei varmista, onko yksin. Hän ei vaihda sille puolelle katua, missä taloja ja valoja on enemmän. Ei edes teeskentele puhuvansa puhelimessa eikä kanna sateenvarjoa kuin asetta. Hän vain kävelee illan halki, vailla pelkoa.

Hän ei näe, että katselen.

Hän seisahtaa talonsa ovelle, hapuilee avainta, jota ei ole puristanut kädessään koko kotimatkaa. Hän astuu eteiseen eikä edes vilkaise taakseen, potkaisee vain oven kiinni.

Miten joku voikin tuntea olonsa niin turvalliseksi.

Miten joku voikin olla niin typerä.

Erkkeri-ikkunasta läikähtää keltaista valoa, se tahraa kuurasta valkoisen pihatien. Hän astuu olohuoneeseen eikä vaivaudu vetämään verhoja suojaksi illan pimeydetä ja uhkaavalta lumelta. Hän seisoo vaaleanharmaan sohvan edessä ja osoittaa kaukosäätimellä takan yläpuolelle kiinnitettyä isoa televisiota. Huone täyttyy välkyvistä kuvista.

Puristan palelevat käteni nyrkkiin ja kurkistelen puukaih dinten läpi puhdaslinjaisia, ylellisiä huonekaluja,

yrjöjen aikaisen talon korkeaa, kipsikoristeista kattoa, seinillä riippuvia kehystettyjä maalauksia. Miten tuollainen mies on voinut päätyä asumaan tällaiseen kauniiseen kotiin? Puristan itsestäni niin pitkän uloshengityksen, että hetken kuvittelen katoavani jäänvalkeaan huuruun.

Huuru hälvenee parissa sekunnissa. Minä jään jäljelle, seison yksin kylmällä, pimeällä kadulla.

Illan kalmankylmyys painautuu lenkkareideni pohjan läpi ja imee lämpöä minusta. Vaihtelen painoa palelevalta jalalta toiselle. Vielä ei ole liian myöhäistä lähteä pois.

Melkein lähden.

Mutta sitten alkaa sataa lunta, aavemaisen valkeaa kaiken sen pimeyden keskellä.

Mielessäni välähtelee muistikuvia: vääristyneet kasvoni kimaltavan joulupallon kyljessä, kauempaa kuuluva musiikin jytke, lumi lunta vasten.

Kohotan kasvoni kohti taivasta, ja sydämeni hakkaa villisti, se mitä sydäimestäni vielä on jäljellä. Silmään putoaa lumibiutale, minä otan vastaan sen jääkylmän pistoksen. Enää minulle ei kummittle menneiden jouluhenki. Olen tullut ottamaan tulevaisuuteni takaisin omiin käsiini.

Käännyin taas katsomaan sisälle huoneeseen. Siellä hän ottaa huikkaa olutpullosta ja istuu jalat harallaan katsomassa televisiota, täysin tietämättömänä kaiken takana avautuvasta pimeydestä.

Työnnän peukatot repun olkainten alle ja tunnustelen kantamusteni painoa.

Tänä iltana hän oppii, mitä pelko on.

1

**Rikosylikomisario Kat Frankin koti, Coleshill,
Warwickshire, 8.12. klo 5.44**

”Lasken ensin kymmeneen”, rikosylikomisario Kat Frank varoitti. ”Sitten tulen ylös.” Hän osoitti taskulampulla katon puuluukkua. Hämähäkinseittien riekaleet heilahtelivat kylmässä aamuilmassa.

Hiljaisuus.

Kat alkoi laskea selvällä, asiallisella äänellä ja toivoi hartaasti, ettei pelko kuulunut läpi. Kun hän pääsi kymmeneen, hän veti syvään henkeä ja laski kätensä metallitikkaille. ”Minä tulen ylös nyt”, hän sanoi ja kiipesi askelmalta toiselle, kunnes ullakon luukku oli jo hänen ulottuvillaan.

Kat siirsi taskulampun vasempaan käteen ja työnsi oikealla luukun auki. Hän värähti ja valmistautui henkisesti siihen sanoinkuvaamattomaan hirveyteen, joka häntä odotti. Mutta vastassa ei ollut muuta kuin unohdettujen paikkojen ja hylättyjen esineiden kylmä, ummehtunut haju. Kat suuntasi taskulampun valokeilan kohti ammottavaa pimeyttä ja kiipesi vielä kaksi askelmaa, kunnes hänen päänsä ja hartiansa olivat jo ullakon puolella.

Hän antoi katseensa kiertää matalassa tilassa, kaikki aistit olivat virittyneet äärimmilleen hyökkäyksen varalta. Hän vilkaisi, vilistikö lattialla hämähäkkejä tai riippuiko kattoparruista lepakkoja, ja säpsähti kauhusta aina kun katse osui johonkin pimeään, varjoisaan nurkkaukseen. ”Sovitaanko, että te pysytte poissa”, hän huusi. ”Tämä on ihan riittävän hankalaa muutenkin, ei tässä tarvita mitään lisäkammotuksia.” Hän valaisi taskulampulla ullakon kattoa ja toivoi, että olisi ottanut hatun. Jos hiuksiin putoaisi hämähäkki, hän saisi sellaisen sätkyn ettei mistään tulisi mitään.

Mutta ullakolla oli edelleen äänetöntä, mikään ei liikkunut.

Henki kulki nyt jo vähän helpommin. Kat valaisi lampullaan ullakolle kasattuja laatikkopinoja. Voi luoja mikä kaaos. Kun he olivat vasta muuttaneet tänne, hän oli ojennellut tikkailla seisovalle Johnille vanhasta kodista tuotuja laatikoita ja ohjeistanut, minne mikäkin piti laittaa, jotta tavarat löytyisivät helposti sitten kun niitä taas tarvittaisiin. Mutta kun kasvava lapsi ja molempien yhä vaativammaksi muuttuva työ vei koko ajan enemmän aikaa, John oli vain työntänyt jätessäkkeihin pakattuja pieneksi jääneitä lastenvaatteita tai lelulaatikoita suoraan luukusta sisään ja luvannut järjestellä ne sitten joskus myöhemmin.

Johnille ”myöhemmin” ei kuitenkaan koskaan tullut. Ja jos siinä sekasotkussa jokin järjestys ehkä oli joskus ollutkin, Kat ei siitä ollut tietoinen. Hän huokaisi syvään. Miten kaiken tämän roinan keskeltä voisi löytää sen laatikon, johon joulukoristeet oli pakattu? Hän käänsi lampun valokeilan ullakkotilan oikean-

puoleiseen nurkkaan, missä tavarat olivat sentään vähän paremmassa järjestyksessä. Valo osui johonkin läpinäkyvään muoviin käärittyyn sitruunankeltaiseen ja havunvihreään.

Voi taivas. Camin korisänky!

Vaistomaisesti Kat kääntyi katsomaan vierelleen, mutta eihän ullakolla tietenkään ollut ketään, ei ketään jonka kanssa olisi voinut päivitellä pientä vauvansänkyä. Ei Katin lisäksi ollut enää edes hengissä ketään toista, joka olisi muistanut, miten he olivat Johnin kanssa mietineet kuumeisesti, millainen sänky pitäisi hankkia, miten he olivat ostaneet paljon kalliimman kuin mihin olisi ollut varaa ja miten Cam ei ollut lopulta suostunut nukkumaan muualla kuin äidin tai isän sylissä.

Kat räpsäytti silmiään ja suuntasi päättäväisesti valokeilan pois vauvanammeesta, pinnasängystä ja vauvanvaatteista. Tämä ei ollut oikea hetki itsensääläin, eikä hän kyennyt kohtaamaan menneisyyttä nyt. Hän oli tullut etsimään vain joulukoristeita. Kaiken järjen mukaan ne eivät voineet olla kovin kaukana luukusta, mutta järjen käyttö ei ollut aina ollut Johnin vahvimpia lajeja. ”Minne sinä olisit ne pannut?” Kat mutisi.

Hän huomasi ison, tutunnäköisen muovilaatikon vasemmalla puolellaan ja kurottautui vetämään sitä lähemmäs. Laatikko liikahti, ja samalla Katin kasvoille lehahti parvi pikkuruisia mustia siipiä.

Kat kiljaisi. Hän hypähti taaksepäin, melkein astui harhaan ja puoliksi kompuroi ja puoliksi putosi alas tikkailta. Taskulamppu sai pudota lattialle, kun Kat pyyhki vaatteita ja hiuksia molemmin käsin. Äkkiä eroon näistä mustista otuksista.

Huohottaen Kat katseli lattiaa jalkojensa juuressa. Mustaa silppua oli kaikkialla. Hän kumartui lähemmäs ja töytäisi yhtä mustaa hippusta varovasti sormellaan. Muovia. Ne mitä hän oli luullut siiviksi olivatkin vain pieniä muovinriekaleita. Katin kulmat painuivat kurttuun. Vuosien varrella ullakolle varastoidut jätessäkit olivat kai alkaneet hapertua ja hajota. Hän valahti lattialle, ja liike sai muovisilpun lehahtamaan ilmaan kun konfettia olisi heiteltä. Hän painoi kyynärpäät polvia vasten ja piteli päätään. Luoja, miten hänestä oli tullut tällainen? Esivaihevuosien unettomuudesta kärsivä nainen, joka saa päähänsä etsiä joulukoristeet ullakolta ennen aamunkoittoa, joka puhuu hämähäkeille ja säikky jotain helkkarin jätessäkkiä.

Kat manaili mielessään aviomiestänsä. Miksei John ollut järjestänyt ullakkoa? Miksi helvetissä hän oli pakannut tavaroita jätessäkkeihin? Miksei hän koskaan ollut saanut aikaiseksi edes sen vertaa, että olisi asentanut vintille kunnollisen lampun?

Kat hautasi kasvot käsiinsä. Hän oli purskahtamaisillaan itkuun. Miksi Johnin oli pitänyt mennä kuolemaan?

Kat säpsähti, kun puhelimen herätys pärähti soimaan. Varttia yli kuusi. Aika valmistautua työpäivään ja teeskennellä taas täysin normaalia, toimintakykyistä ihmistä. Hän napsautti kalenterin auki ja vilkaisi, mitä päivällä olisi edessä. Voi paska. Tapaaminen poliisipäällikkö McLeishin kanssa, neljännesvuosikatsauksen aika. Kat hieroi kasvoja käsillään. Hän tiesi olevansa romahtamisen partaalla. Hän tunsu pyörteilyn aivan vieressään, surun voiman, joka voisi koska tahansa imaista hänet mukaansa. Nyt kun Cam oli muuttanut

yliopiston asuntolaan, ei ollut enää juuri mitään, mistä pidellä kiinni.

Kat nousi seisomaan ja pyyhki viimeiset pyjamaan tarttuneet muovirepaleet. Mieli tuntui hetki hetkeltä terävämmältä. Tänään hänen pitäisi saada McLeish vakuuttumaan siitä, että tiimille olisi annettava aktiivinen tapaus tutkittavaksi.

Oli pakko saada jotain, mihin tarttua kaksin käsin, muuten hän vajoaisi jälkeäkään jättämättä.

Leek Woottonin poliisiasema, Warwickshire,
8.12. klo 10.09

Rikosylikomisario Kat Frank tiesi hyvin, että olisi ollut aivan turhaa laatia Tulevaisuuden poliisiyksikön eli FPU:n ensimmäisestä vuosineljänneksestä kirjallista raporttia – saati sitten PowerPoint-esitystä, herra paratkoon. Sen sijaan hän istui vastapäätä poliisipäällikkö McLeishiä ja selosti pääpiirteittäin kaikki pimeät tapaukset, jotka tiimi oli kesän pilottivaiheen jälkeen saanut ratkaistua, ja yritti pitää pomonsa mielenkiintoa yllä keskittymällä ihmiskohtaloihin tilastojen takana. Hän kertoi kaksikymmentäkuusivuotiaasta sihteeristä, joka oli löytynyt pomonsa kesämökin kuistin alta, kolmekymmentäviisivuotiaasta isästä, joka oli naarattu kanavan pohjasta, ja kaikkein järkyttävimmästä tapauksesta: viisitoistavuotiaasta työstä, jonka jäännökset he olivat lopulta löytäneet autiotalosta epämääräisen roskan seasta.

McLeish pommitti Katia kysymyksillä, eikä Kat joutunut vastatessaan epäröimään tai turvautumaan muistiinpanoihinsa. Jokainen masentava yksityiskohta oli syöpynyt hänen mieleensä. Erityisesti se tyttö. Hänet Kat näki aina kun sulki silmänsä ja yritti saada unen päästä kiinni.

Lopulta poliisipäällikkö nojautui taaksepäin tuolis-
saan ja nosti kädet pönäkälle vatsalleen. ”Kolme kautta
kolme ratkaistu. Ihan kelvollinen onnistumisprosentti,
pakko myöntää.”

”Näyttää siltä, että olet tehnyt laskuvirheen”, sanoi
Lock, Katin AIDE eli tekoälypohjainen rikostutkimus-
avustaja.

McLeish katsoi kulmat kurtussa nuoren tumma-
ihoisen miehen muodon ottanutta hologrammia, joka
istui Katin ja tiimin tekoälyasiantuntijan professori Oko-
nedon välissä. Lock näytti niin todelliselta, että siinä oli
jotain levottomuutta herättävää, ja Kat tiesi, ettei se joh-
tunut harmaan puvun luonnollisen näköisistä rypyistä, ei
huolella hoidetuista viiksistä ja lyhyestä parrasta eikä
filmitähtimäisen komeasta ulkomuodosta. Vaikka Lock
ei ollut mitään muuta kuin valon ja aineen leikkaus-
kohta, syväoppivaa tekoälyä edustava huolella koodat-
tu hologrammihahmo, sen sulavien liikkeiden taakse
tuntui kätkeytyvän jotain enemmän, ja sen tummien
silmien katseessa oli helppo kuvitella näkevänsä lapsen
viattomuutta.

Lasta se muistutti tavoiltaanakin: se ei ollut vielä oppi-
nut, että kun McLeish sanoi ”Anteeksi kuinka?” sitä ei
ollut tarkoitus tulkita pyynnöksi toistaa loukkaava
kommentti.

Kat yritti yskäistä varoittavasti, mutta Lock oli jo
alkanut puhua. ”Sanoin, että olet tehnyt laskuvirheen.
Tapauksia oli yhteensä kolme ja niistä kolme on ratkais-
tu, se tarkoittaa sataa prosenttia. Toisin sanoen rikos-
ylikomisario Frankin onnistumisprosentti on suorastaan
erinomainen, etenkin kun ottaa huomioon, että koko

Britanniassa pimeistä tapauksista saadaan ratkaistua keskimäärin alle viisikymmentä prosenttia.”

Kat tukahdutti vaikerruksen. Miksi Lockin piti aina mennä aukomaan päätään, vaikka Kat oli ties miten monta kertaa sanonut sille, että jättäisi puhumisen ihmisille. Vaikka McLeish olikin suostunut siihen, että Tulevaisuuden poliisiyksikkö sai toimia poliisilaitoksen alaisuudessa, ja vaikka hän oli itse halunnut nostaa Katin yksikön johtajaksi, hän suhtautui tekoälyavustajien käyttöön edelleen äärimmäisen epäluuloisesti ja pelkäsi, että niiden varjolla vähennettäisiin poliisien määrää entisestään. Alkuun Kat oli ollut aivan yhtä skeptinen – hän tiesi paremmin kuin useimmat, millaisia vaaroja oli edessä, jos päätösvalta luovutettiin koneille, sillä hänen syöpään kuollut puolisonsa John oli ensin saanut tekoälyltä virheellisen diagnoosin ja siksi hoito oli aloitettu aivan liian myöhään. Mutta kun Kat oli joutunut pelkäämään oman poikansakin joutuneen uhriksi heillä kesällä tutkittavana olleessa tapauksessa, yksikään ihminen ei ollut suostunut uskomaan Katia vaan kaikki epäilivät, että hän antoi tunteiden sumentaa arvostelukykyään. Lock oli ainoa, joka myönsi tosiasioiden tukevan Katin teoriaa, ja Lock oli jopa rikkonut omia sääntöjään auttaessaan Katia pelastamaan poikansa. Kat suhtautui edelleen varauksellisesti tekoälyn käyttöön poliisityön osana, mutta niin raivostuttava kuin Lockin algoritmeihin perustuva lähestymistapa joskus olikin, Kat ei ikinä unohtaisi, miten Lock oli ollut hänen tukenaan silloin kun hän kaikkein eniten sitä tarvitsi.

”No niin”, Kat sanoi, ja McLeish käänsi punakoituneet kasvonsa taas häntä kohti. ”Onnistumisemme näiden

pimeiden tapausten tutkinnassa tarkoittaa vain, että ne voidaan julistaa selvinneiksi, tilastomme näyttävät kauniimmilta ja kadonneiden perheet saavat vastaukset. Lopputulosta me emme voi muuttaa.”

”Mitä sinä tuolla tarkoitat?”

”Tarkoitan sitä, että meidän olisi aika ottaa tutkintaan jokin aktiivinen tapaus.”

”Vai sitä mieltä sinä olet.” McLeishin ääni oli ystävällinen, mutta katseessa oli varoitus.

”Sitä mieltä minä olen.” Kaksikymmentä vuotta sitten Kat olisi ehkä alkanut epäröidä McLeishin tiukan tuijotuksen alla, mutta nyt kun Kat oli edellisenä vuonna jäänyt leskeksi, pahin mahdollinen oli jo tapahtunut. Hän oli aina ollut rohkea (tai ”holtiton”, jos asiaa katsoi toisesta näkökulmasta), ja nyt hän ei pelännyt enää ketään eikä mitään. ”Rikoskomisario Hassan ja rikosylikonstaapeli Browne ovat kehittyneet työssään erinomaisiksi, ja kaikenlaisista pikkuvioista huolimatta”, Kat sanoi ja näytti kädellään ymmärtävänsä kyllä, että heidän tekoälyapulaisessaan oli vikoja kasapäin, ”Lock on ilmiömäisen nopea analysoimaan valvontakameroista, sosiaalisesta mediasta ja muista lähteistä saatua materiaalia, ja sen ansiosta tiimimme on nopeimpia ja tehokkaimpia, joiden kanssa olen tehnyt töitä. Tuntuu tuhlaukselta, jos näin toimivaa tiimiä ei haluta käyttää aktiivisten tapausten tutkinnassa, mieluiten jossain sellaisessa tapauksessa, jossa on mahdollista säästää ihmishenkiä.”

”Tai hukata niitä tämän Robocopin takia.”

Lock nosti kätensä kolmioksi eteensä, painoi sormet leukaa vasten ja huokaisi kuin pettyneenä. ”Tuo

kommentti perustuu irrationaaliseen pelkoon ja teko-
älyyn kohdistuviin väärinymmärryksiin eikä tosiasioiden
riskianalyysin.”

”Anteeksi kuinka?”

”Sanoin, että –”

”Kuulin kyllä.”

”Lockissa ei ole filtteriä”, Kat muistutti, kun pomon kasvot alkoivat käydä yhä tummemman punaisiksi. Hänen olisi tehnyt mieli potkaista Lockia pöydän alla, mutta turhaahan se olisi ollut, sillä hänen jalkansa olisi mennyt suoraan hologrammihahmon lävitse. Kat vilkaisi Lockin suunnittelijaa professori Okoneda siinä toivos-
sa, että saisi hiukan taustatukea. Okoneda oli tutkijana Kansallisessa tekoälytutkimusinstituutissa NiAIRissa, ja vaikka hän ei luottanut vähääkään perinteiseen poliisi-
työhön – tai pikemminkin juuri siksi –, hän oli suostunut pilottihankkeeseen ja antanut Katin tiimille oikeuden käyttää Lockia apuna rikostutkinnassa.

”Aivan niin”, Okoneda sanoi. ”Ei Lock tarkoituksella ole epäkohtelias. Se on ohjelmoitu niin, ettei se kavahda kenenkään auktoriteettiasemaa, se vain lausuu totuuden sellaisena kuin se sen näkee.”

”Vaikka vaimoni uusi koiranpentu sattuisi olemaan sitä mieltä, että olohuone sopii hyvin käymäläksi, ei se tarkoita, että minun pitäisi sietää paskaa matolla.” McLeish heilautti päätään ovea kohti. ”Jos tuo kapistus kerran kykenee syväoppimiseen, tulkoon takaisin sitten kun on oppinut vähän käytöstapoja.”

Professori Okoneda painoi kannettavan tietokoneensa kannen kiinni ja nousi seisomaan, mutta Kat ei tehnyt elettäkään lähteäkseen. Jos hänen tehokas tiiminsä ei

saisi aktiivista tapausta tutkittavakseen, ei se olisi pelkääntään järjetöntä – se olisi moraalitonta. Kun Kat ajatteli, että joutuisi kertomaan vielä yhdellekin kadonneen nuoren vanhemmalle, että pahimmat pelot olivat käyneet toteen, hänestä tuntui kuin hän olisi ollut vankina sellaisen nyt niin muodikkaan painopeiton alla. Ne jotka jaksivat intoilla joistain hemmetin peitoista eivät olleet nähneet sitä mitä hän oli. Sellaisen jälkeen mikään peitto maailmassa ei auttaisi nukkumaan öitä.

Kat päätti yrittää vielä kerran. ”Yksikkömme tarkoituksena on luoda uusia toimintatapoja, joita poliisivoimissa voidaan tulevaisuudessa hyödyntää. Se ei ole mitenkään mahdollista, ellemme testaa käytäntöjämme myös aktiivisten tapausten tutkinnassa.”

McLeishin katse vaeli Katista Lockiin ja takaisin. ”Riskejä on liikaa.”

”Tieteessä on aina omat riskinsä”, professori Okonedo sanoi, ja hänen sileälle otsalleen ilmestyi kurttu. ”Ilman riskejä ei voi olla edistystäkään.”

”Ei tämä ole mikään saamarin tiedeprojekti. Tässä on vaarassa kärehtää muutakin kuin pari bunsenlamppua. Itse tapausten lisäksi olemme vastuussa siitä, miten hyvin suuri yleisö luottaa poliisiin.”

Okonedon kulmakarvat kohosivat. ”Ja juuri nyt suuri yleisö luottaa poliisiin vähemmän kuin koskaan ennen. Tekoälypoliisien tarkoituksena on nimenomaan palauttaa ihmisten luottamus poliisintyöhön. Se on liian tärkeää työtä ihmisille jätettäväksi, niin minä vakaasti uskon. Lock on ohjelmoitu vastustamaan korruptiota, se ei pysty valehteluun, ja sen mukana poliisintyöhön tulee lisää läpinäkyvyyttä ja näyttöön perustuvaa päätöksen-

tekoa. Hyvä poliisipäällikkö McLeish, Lock on ratkaisu eikä ongelma.”

Kat katseli huolestuneena, miten pomon kasvot alkoivat muuttua yhä purppuraisemmiksi. Kas kun ei nuori professori ollut suoraan syyttänyt McLeishiä korruptiosta.

”Kuule, minä suhtaudun tähän yhtä skeptisesti kuin sinäkin, niin kuin tiedät”, Kat sanoi McLeishille niin lepyttelevällä äänellä kuin pystyi – kovin lepyttelevään hän ei tosin näin neljäkymmentäkuusivuotiaana naisena pystynyt. ”Saattaisi kuitenkin olla aika selvittää, miten Lock toimii aktiivisen tapauksen kohdalla, kun päätöksiä on tehtävä nopeasti ja tietoa on vain vähän ja sekin vähän hajallaan ja meidän on luotettava vaistoon, omaan arviointikykyymme ja kokemukseemme.”

McLeishin silmät kapenivat viiruiksi, kun hän katseli arvioivasti Katia, jota oli joskus kehunut ”melkein meedioksi”. Ennen kuin hän ehti sanoa mitään, puhelin pirahdi soimaan. McLeish vastasi, kuunteli hetken ja viittoi sitten Katia ja professori Okonedoa poistumaan huoneesta.

”Hienosti hoidettu, Lock”, Kat sanoi, kun McLeishin huoneen ovi oli painunut kiinni. ”*Kuinka saan ystäviä ja vaikutusvaltaa* taitaa olla lempikirjasi.”

”Ei ole. Olisiko minun hyvä lukea se?” Lock katseli Katia ja vilkaisi sitten professori Okonedoa. ”Ai, oliko se vitsi?”

Kat pudisti päätään. ”Koko tapaamisen tarkoituksena oli suostutella McLeish antamaan meille muutama aktiivinen tapaus tutkittavaksi. Nyt siitä tuli noin kymmenen kertaa vaikeampaa.”

”Minä sanoin ääneen vain kiistattoman totuuden.”

KUN MIEHET OPPIVAT PELKÄÄMÄÄN

Nuoren miehen silvottu ruumis löydetään ristiinnaulittuna kukkulan laelta kylmänä talviaamuna. Poliisin on toimittava nopeasti ennen murhaajan uutta iskua. Maailman ensimmäinen tekoälyetsivä Lock ja rikostutkija Kat Frank saavat käsiinsä tapauksen, jossa ei ole aikaa hukattavana.

Kun toinenkin uhri löydetään ja tekotapa on yhtä raaka, poliisi antaa poikkeuksellisen varoituksen seudun nuorille miehille. Pubikäyntejä tulee välttää. Yksin kulkemista ei suositella. Ja jos publiin päätyy, sieltä lähtiessä on syytä välttää tuntemattomien seuraa.

Kauhu leviää. Mediamyrskyn ja kasvavan paniikin keskellä Kat ja Lock yhdistävät inhimillisen vaiston ja algoritmien kylmän tarkkuuden pysäyttääkseen tappajan. Jo Callaghanin *Ei jälkeäkään* jatkaa rajoja rikkovaa sarjaa, joka vie yhä syvemmälle rikosten synkkiin mekanismeihin ja valottaa samalla poliisityön inhimillistä puolta.

